

Warszawa, dnia 28 kwietnia 2017 roku

PR 4 Ds. 371.2017.IV

Postanowienie
o odmowie wszczęcia śledztwa

Natalia Zajc - asesor Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście Północ w Warszawie po rozpoznaniu zawiadomienia Zbigniewa Gelzoka – Prezesa Zarządu Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do życia”, które wpłynęło do Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście Północ w Warszawie w dniu 30 marca 2017 r. w sprawie o czyn z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

- na podstawie art. 305 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk

postanowił

odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 9 listopada 2016 r. w siedzibie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przez sędziów orzekających w sprawie o sygn. VII SA/Wa 2862/15 poprzez poświadczenie nieprawdy w wyroku, co do okoliczności mających istotne znaczenie prawne i tym samym działanie na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

- na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Uzasadnienie

W dniu 30 marca 2017 r. do Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście Północ w Warszawie wpłynęło zawiadomienie Zbigniewa Gelzoka – Prezesa Zarządu Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do życia”, o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

W swoim piśmie Zawaidamajacy wskazał, iż składa zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez sędziów Marię Tarnowską, Mirosławę Kowalską, Tomasza Staweckiego, którego dopuścili się w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie podczas wydania wyroku VII SA/Wa 2862/15 w dniu 9.11.2016 r.

Zbigniew Gelzok podkreślił, że przestępstwo z art. 271 § 1 kk polegało na stwierdzeniu w powyższym wyroku, że słuszne jest stanowisko organu, iż w trzech „Kwalifikacji przedsięwzięcia” sierpnia 2014 r. dla poszczególnych pasm wynika, że pola 0 poziomach gęstości mocy większych od 0,1 W/m² dla anten sektorowych występują w maksymalnym zasięgu 55,2m 56,5m oraz 59,2 m i na wysokości 27 m nad poziomem terenu. Przystępstwo zaś z art. 231 § 1 kk polega na przekroczeniu uprawnień i rozpoznanie sprawy przez osoby nieposiadające nawet wiedzy odnośnie podstaw fizyki co doprowadziło do zanegowania zjawiska fizycznego zwanego superpozycją (kumulacją) i tym samym zbiorowego narażenia życia, zdrowia oraz mienia albowiem nie ustalono, gdzie faktycznie znajduje się pole elektromagnetyczne o wartościach ponadnormatywnych.

Analizując treść zawiadomienia Zbigniewa Gelzok uznać należy, że brak jest podstaw do wszczęcia i przeprowadzenia śledztwa w niniejszej sprawie. Aby wszcząć bowiem postępowanie karne organ procesowy musi mieć uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, przy czym pojęcie to odnosi się zarówno do zaistnienia samego czynu, jak i tego, że wypełnia on znamiona czynu zabronionego (tak: R.A. Stefański w: kodeks postępowania karnego komentarz, pod red. Z. Gostyńskiego, wydawnictwo ABC 2003, tom II, str. 34-35).

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że w ogóle doszło do popełnienia jakichkolwiek czynów wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 kk lub innego przestępstwa stypizowanego w Kodeksie karnym.

Dla przyjęcia bowiem, że doszło do dokonania czynu z art. 231 § 1 kk niezbędne jest działanie przez funkcjonariusza publicznego na szkodę interesu publicznego lub prywatnego w ściśle określony sposób, a mianowicie przez przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków. Przekroczenie uprawnień wymaga wskazania, że podjęte przez sprawcę zachowanie nie wchodziło w zakres jego kompetencji lub też jest niezgodne z prawnymi warunkami podjętej przez funkcjonariusza publicznego czynności. Natomiast niedopełnienie obowiązków obejmuje zaniechanie podjęcia nałożonego na funkcjonariusza publicznego obowiązku, jak i niewłaściwe jego wykonanie. Nadto przestępstwa określone w § 1 komentowanego przepisu można dokonać działając tylko umyślnie. Funkcjonariusz publiczny musi więc obejmować swoim zamiarem zarówno przekroczenie uprawnień lub niewypełnienie obowiązków, jak i "działanie" na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (postanowienie SN z 25 lutego 2003 r., WK 3/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 53).

Z kolei przestępstwo z art. art. 271 § kkk określa odpowiedzialność za poświadczenie w dokumencie nieprawdy, zwane fałszem intelektualnym. Przedmiotem wykonawczym

omawianego przestępstwa nie jest każdy dokument, lecz jedynie dokument wystawiony przez funkcjonariusza publicznego lub inną upoważnioną osobę, w którym poświadczą się - niezgodnie z prawdą - okoliczność mającą znaczenie prawne. Jest to więc zamach na wiarygodność dokumentów wystawionych przez osoby upoważnione na użytek publiczny, z którymi wiąże się z zasady zaufanie w obrocie prawnym (podobnie W. Wróbel (w:) A. Zoll (red.), Komentarz 2, s. 1335 oraz SN w wyroku z dnia 29 października 1998 r., IV KKN 128/97, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 3, poz. 9). Przestępstwa poświadczenia nieprawdy można się dopuścić jedynie umyślnie, przy czym sprawca musi obejmować swoją świadomością, że poświadczą nieprawdę oraz że poświadczenie to dotyczy okoliczności mających znaczenie prawne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż nie doszło do wyczerpania znamion czynu z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przez sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie orzekających w sprawie o sygn. VII SA/Wa 2862/15 poprzez poświadczenie nieprawdy w wyroku. Wskazać bowiem należy, iż każdy sąd swobodnie ustala stan faktycznych w danej sprawie, po czym dokonuje subsumcji tak poczynionych ustaleń pod obowiązujące normy prawne. Przyjęcie przez strony odmiennego poglądu na dane zagadnienie nie można być uznawane za poświadczenie nieprawdy w zapadłej decyzji. Analiza pisma Zbigniewa Gelzok jest zatem wyrazem jedynie niezadowolenia z przebiegu postępowania przed sądem administracyjnym, nie mającego realnych podstaw. Zawiadamiący wskazując, iż jest geniuszem podważa słuszność wyroku i kompetencje sędziów orzekających w sprawie. Podkreślić należy stanowczo, iż sędziowie są niezawisli w swoich decyzjach, zaś prawo i procedura karna nie służy weryfikacji innych dziedzin prawa. Zawiadamiący zaś, wierząc w swoje racje, winien raczej zaskarżyć zapadły wyrok na drodze obowiązującej procedury administracyjnej.

Biorąc pod uwagę powyższe zasadne jest odmówienie wszczęcia śledztwa w przedmiotowej sprawie z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.

PROKUR
Wojewódzki Sąd Administracyjny
Natalia Zając

Pouczenie:

1. Na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1 k.p.k., art. 325a § 2 k.p.k. oraz 465 § 2 k.p.k.):